

РЕШЕНИЕ

№ 7922

гр. София, 21.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 66 състав,
в публично заседание на 08.12.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елка Атанасова

при участието на секретаря Кристина Григорова, като разгледа дело номер **9746** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 10, ал. 6 от Закона за семейните помощи за деца (ЗСПД).

Образувано по жалба на Н. Ш. А., ЕГН: [ЕГН] гражданка на С., с предоставен хуманитарен статут, подадена лично и в качеството ѝ на законен представител на малолетното ѝ дете А. М. Ал Д., ЕГН [ЕГН], гражданин на С., с предоставен хуманитарен статут, чрез адв. П. Ж. от САК, срещу Заповед № ЗСПД/Д-С-СК/4205/04.10.2022 г., издадена от Директора на Дирекция „Социално подпомагане“ – С.. С оспорената заповед е отказано отпускането на еднократна финансова помощ за ученик, записан в първи клас, по чл. 10а от Закона за семейните помощи за деца (ЗСПД). В жалбата се поддържа, че с отказа си административния орган е нарушил материалния закон, доколкото не се е съобразил с разпоредбата на чл. 39, ал. 1, т.4 от Закона за убежището и бежанците. Изтъква се несъответствие на постановения отказ с норми от правото на Европейския съюз и международни конвенции, издадени от съответните международни организации, и по които Република България е страна, както и наличието на произнасяне по сходно съдебно производство пред Административен съд София - град.

В съдебно заседание от 08.12.2022 г. жалбоподателката се представлява от своя процесуален представител, адвокат Ж., който поддържа жалбата и моли за отмяна на заповедта.

Ответникът – Директор на Дирекция „Социално подпомагане“ – С., в отговор на

жалбата, постъпил на 08.11.2022г., поддържа законосъобразността на постановената заповед и моли жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна. В проведеното открито съдебно заседание се представява от юрисконсулт Н.-Й., която моли за отхвърляне на жалбата и потвърждаване на заповедта, по съображенията, изложени в писмения отговор.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Н. Ш. А. е гражданка на С. с предоставен хуманитарен статут. Жалбоподателката е подала на 20.09.2022г. до директора на Дирекция „Социално подпомагане“ – С., заявление-декларация по реда на чл.10а от ЗСПД, с искане за отпускане на еднократна финансова помощ за ученик, записан в първи клас, по чл.10а, ал.1 от ЗСПД за малолетното й дете А. М. Ал Д.. Към заявлението-декларация е приложено удостоверение, че детето е записано като редовен ученик в първи клас за учебната 2022/2023 г., както и копия от задграничния паспорт на детето и личната карта на жалбоподателката А., като документи за самоличност.

Последвало издаването на Заповед № ЗСПД/Д-С-СК/4205/04.10.2022 г. на упълномощено с изрична Заповед №2201-РД01-0028/14.10.202 г. от Директора на Дирекция „Социално подпомагане“ – С. лице, с която е постановен отказ за отпускането на помощта, обоснован с нормите на чл.3 т.3 и т.5 от ЗСПД - детето не е български гражданин и Република България не е страна по международен договор за двустранно сътрудничество със Сирийската арабска република.

Заповедта е връчена на жалбоподателката на 04.10.2022 г., видно от отбелязаното в нея.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в съответния преклузивен срок по чл. 149 АПК от лице, имащо правен интерес, като адресат на индивидуалния административен акт, поради което същата е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

С оглед основанията за оспорване по чл. 146 АПК следва да се отбележи, че заповедта е издадена от компетентен орган, в рамките на предоставените му правомощия, в съответствие с изискуемата форма и при спазване на административнопроизводствените правила.

Спорът по същество е с оглед основанията по чл. 146, т. 4 и 5, а именно материалната законосъобразност на оспорения акт и съответствието с целта на закона.

Правното основание за постановения отказ са разпоредбите на чл. 3, т. 3 и т. 5 от ЗСПД, съгласно които ползущи се от тези помощи са семейства, в които единият от родителите е български гражданин – за децата с българско гражданство, които отглеждат в страната; както и семействата на чужди граждани, които постоянно пребивават и отглеждат децата си в страната, в случай че получаването на такива помощи е предвидено в друг закон или международен договор, по който Република България е страна.

В хода на производството не се спори, че липсва подобен международен договор между Република България и Сирийската арабска република. Не е спорно и обстоятелството, че е предоставен хуманитарен статут за жалбоподателката и детето й.

Действително Закона за семейните помощи за деца не съдържа изрична уредба на

предоставянето на семейни помощи за лица с бежански статут, но Закона за убежището и бежанците/ЗУБ/, уреждащ правния статут на лица като жалбоподателката, в разпоредбата на чл. 32, ал. 2 ЗУБ, предвижда, че чужденец, с предоставен статут на бежанец, има правата и задълженията на български гражданин, с изключение на права и задължения, изрично посочени в т.1 до т.4 от същата разпоредба. Изброените изключения в чл.32 ал.2 т. 4 са "други ограничения, изрично предвидени със закон." Доколкото такова изрично предвидено ограничение отсъства в ЗСПД, следва да се приеме, че лицата със статут на бежанци имат право да се ползват от правата на българските граждани, уредени по ЗСПД и ЗУБ има отношение на специален закон спрямо ЗСПД.

Ограничението, съдържащо се в разпоредбата на чл. 3, т. 5 от ЗСПД, не трябва да се прилага и по силата на чл. 27, т. 1 и т.3 от Конвенцията на ООН за правата на детето, ратифицирана с решение на Великото народно събрание, в сила за страната ни от 03.07.1991 г., защото съгласно чл. 5, ал. 4 от Конституцията на Република България, международните договори, ратифицирани по конституционен ред, обнародвани и влезли в сила за Република България, са част от вътрешното право на страната, като имат предимство пред тези норми на вътрешното законодателство, които им противоречат. Ето защо Конвенцията има характеристика на международен акт, по който Република България е страна, по смисъла на международното публично право, макар и не с конкретната трета държава, чийто гражданин е детето. Наличието на подобен акт не кореспондира с твърдението на ответника за противоречие с разпоредбата на чл.3, т.5 ЗСПД.

В чл.27 т.1 от Конвенцията за правата на детето е предвидено, че държавите - страни по Конвенцията, признават правото на всяко дете на жизнен стандарт, съответстващ на нуждите на неговото физическо, умствено, духовно, морално и социално развитие, а в т.3, че държавите - страни по Конвенцията, в съответствие с националните условия, в рамките на своите възможности, предприемат необходимите мерки с цел да подпомагат родителите и другите лица, отговорни за детето, да осъществяват това право и в случай на нужда предоставят материална помощ, програми за подпомагане, особено по отношение на изхранването, облеклото и жилището. Безспорно Конвенцията обхваща правото на образование като социално право.

Обжалваният акт е в противоречие и с норми на правото на Европейския съюз, които имат директен ефект за държавите членки, вкл. България и примат над националното право. Касае се за Директива 2001/55/ЕО на Съвета от 20 юли 2001 г. относно минималните стандарти за предоставяне на временна закрила в случай на масово навлизане на разселени лица, която предвижда в чл.13, т.2, че „държавите членки създават разпоредби за предоставяне на помощи от „Социални грижи“ на лицата, ползващи се с временна закрила. Такива разпоредби в българското законодателство са именно цитираните по-горе и административният орган, издал процесната заповед, е бил длъжен да ги съобрази при постановяване на обжалвания акт, което не е направил.

Предвид изложеното, постановяването на отказ за изплащане на съответните помощи, с аргумент за липса на българско гражданство или международен договор между Република България и трета страна, съдържащ се в оспорената заповед, е в явно несъответствие с горепосочените норми и съответно незаконосъобразен и в противоречие с целта на закона. Оспорената заповед следва да бъде отменена и

преписката следва да бъде върната на административния орган за ново произнасяне по заявлението декларация, при съобразяване на дадените в настоящото решение указания.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ и чл. 173, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, III. отделение, 66 състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата на Н. Ш. А., ЕГН: [ЕГН], гражданка на С., Заповед № ЗСПД/Д-С-СК/4205/04.10.2022 г., издадена от Директора на Дирекция „Социално подпомагане“ – С..

ВРЪЩА преписката на Дирекция „Социално подпомагане“ – С. за ново произнасяне в съответствие с дадените указания за тълкуване и прилагане на закона.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: